

16 dhjetor

Ta nisim këtë Nëntëditësh si përgatitje për lindjen e Zotit, por edhe si përgatitje për fillimin e Vitit Jubilar, të cilin do ta jetojmë gjatë krejt vitit 2025, me temë “Shtegtarë shprese”.

Liturgjia e sotme e Fjalës na ndihmon që të kemi një vështrim shprese. Në fakt, leximi i parë na paraqiti dy profeci që Balaami u detyrua nga Hyji që t’i shqiptonte mbi Izraelin, në kundërshtim me qëllimin e tij për të mallkuar me urdhër të Balakut, mbretit të Moabit. Në veçanti, profecia e dytë përmend një yll, simbol i një personazhi misterioz, i cili më vonë do të interpretohet si një pasardhës i shtëpisë së Davidit.

Kurse në pjesën e Ungjillit është vetë Jezusi që i fton bashkëbiseduesit e tij që t’i interpretojnë shenjat që Ai po bën, duke dalluar veprimin e dorës së Hyjit që po ndërhyr në emër të popullit të tij për ta shpëtuar atë. Sfida që Jezusi u hedh atyre që e pyesin luhet rreth figurës së Gjon Pagëzuesit: duke mos ditur si ta interpretojnë vlerën e tij, armiqtë e Jezusit përgjigjen “*Nuk e dimë*”, por, në këtë mënyrë, ata demaskohen në qëllimin e tyre të keq dhe në pamundësinë e tyre për t’i lexuar shenjat e dërguara nga Hyji.

Kështu, pra, marrim një mësim të rëndësishëm për shpresën e krishterë: Hyji është gjithmonë në veprim për të na shpëtuar; prandaj, duhet që të kemi sy të aftë për ta dalluar këtë veprim të Hyjit në jetën tonë. Vetëm në këtë mënyrë mund të shpresojmë vërtet: nëse në fill të shpresës sonë nuk ka një akt feje në Hyjin që vepron, atëherë nuk mund të themi se jemi burra dhe gra shprese.

Ashtu si në kohën e Balaamit, edhe ne do të na mallkonin nëse do të ndaleshim vetëm në dukjen e një bote që po shkon keq, të popujve që janë të aftë vetëm për të bërë luftë me njëri-tjetrin, të situatave sociale, politike dhe ekonomike që nuk po shkojnë mirë. Por nëse përpiqemi ta interpretojmë historinë me mendimin e Hyjit, atëherë shpresa rilind.

Ashtu si në kohën e Jezusit, edhe ne sot rrezikojmë që të mos e kuptojmë praninë e Tij në mesin tonë dhe veprimin e tij shpëtimtar: Ai është i pranishëm në Eukaristi, Ai na flet përmes Shkrimeve, Ai na jep vetveten përmes ngjarjeve të lumtura dhe të trishtueshme të momentit historik që po jetojmë. Na takon neve që ta kuptojmë këtë prani dhe ta bekojmë vazhdimisht atë, duke e ditur se Ai po punon konkretisht për të na shpëtuar.

Pra, a duhet të pranojmë me përlësi se problemi ynë, ndoshta, është i një lloji tjetër: a po presim vërtet shpëtimin? A e ndiejmë nevojën për t’u shpëtuar? Dhe nga çfarë?

Na shoqëroftshin këto pyetje teksa presim ditë e nesërme, kur, të ndihmuar edhe një herë nga leximet që do të dëgjojmë, do të provojmë të bëjmë një hap përpara në rritjen e shpresës së krishterë.